

Γιάννης Χλιουνάκης

Η ελληνοτουρκική αντιπαράθεση σταλάζει όλο και περισσότερο δηλητήριο στις φλέβες της κοινωνίας. Στο δρόμο της καθυστάσεως και της πειθάρχησης, το πλήθος των υποτελών χειραγωγείται στη στοίχιση κάτω από τα λάβαρα της «εθνικής ενότητας» για μια υπόθεση που δεν είναι δική του και στην οποία οι δυο πλευρές έχουν εξίσου άδικο. Οι συνέπειες είναι προφανείς, καίριες και μακροπρόθεσμες.

Ο επιθετικός αναθεωρητισμός του Ερντογάν, η εμπρηστική ρητορική του, η εμπλοκή και η αξιοποίηση της θρησκείας είναι βέβαια ένα μείζον πρόβλημα. Η διένεξη όμως δεν έχει να κάνει με την προσωπικότητα του Τούρκου προέδρου, υπήρχε πριν και θα συνεχίσει να οξύνεται και μετά από αυτόν. Ποια αστική χώρα θα αποδεχόταν ένα status σαν αυτό που αξιώνει η Ελλάδα για το Αιγαίο και την Ανατολική Μεσόγειο; Υπάρχει πουθενά στον κόσμο μια παρόμοια γεωγραφική διαμόρφωση; Από τη στιγμή που τέθηκε θέμα υποθαλάσσιου πλούτου, ποια αστική εξουσία δε θα άπλωνε χέρι, με όλη της την ισχύ;

Η θρασυδειλία είναι διαχρονικό χαρακτηριστικό του ελληνικού αστισμού και το Παρελθόν δε διδάσκει τίποτα σε αυτούς που δε θέλουν να διδαχτούν. Στις σημερινές συνθήκες, με δεδομένη την ανεπάρκεια της ευρωατλαντικής ομπρέλας, οικοδομείται ένα σύστημα με συμμάχους που όλοι τους είναι «ένας κι ένας». Ο εναγκαλισμός με το Ισραήλ, πέρα από την τεράστια ηθικοπολιτική του απαξία -ψιλά γράμματα για τους «ρεαλιστές»- έχει την προφανή συνέπεια να καθιστάς αντιπάλους τους εχθρούς του Ισραήλ, μέσα σ' ένα ρευστό και μεταβαλλόμενο κόσμο. Ίσως, στο κοντινό μέλλον, ο «γίγαντας» Μακρόν -πρώτος υποκινητής του ισλαμικού φονταμενταλισμού- να μην είναι επαρκής ασπίδα. Θα δείξει...

Η διεφθαρμένη και αρπακτική ελληνοκυπριακή πολιτική τάξη είναι βέβαια ένα από τα σημαντικότερα εμπόδια για την επανένωση του νησιού, προοπτική που δε θέλει και αντιμάχεται με κάθε τρόπο. Οι πολυπόθητοι υδρογονάνθρακες είναι η μοναδική βάση για το «εθνικό μέτωπο του ελληνισμού».

Στο εσωτερικό, η στάση του κόμματος Τσίπρα είναι χαρακτηριστικότατο παράδειγμα για το πού μπορεί να φτάσει κάποιος που κάποτε εμφανίστηκε σαν ριζοσπαστική Αριστερά, φορέας της Ελπίδας και σήμερα αγωνίζεται για να κατοχυρώσει τη θέση του ως δεύτερο βιολί στην κρατική ορχήστρα. Αν και αυτό ήταν αναμενόμενο, πολύ δυσάρεστη έκπληξη προκαλεί η θέση του ΚΚΕ. Για μια ακόμη φορά, το κόμμα αυτό αποδεικνύεται ανίκανο να αποτινάξει το αρνητικό φορτίο της παράδοσής του. Το «εθνικό αίσθημα» -με το οποίο επιθυμεί διακαώς να κρατά επαφή το ΚΚΕ- μεταβάλλει διαρκώς το περιεχόμενό του, μέσα στην άενη κοινωνική εξέλιξη και διαπάλη. Ποιο είναι το περιεχόμενο του «εθνικού αισθήματος» φάνηκε ξεκάθαρα στη διαμάχη για το «Μακεδονικό» και σήμερα επιβεβαιώνεται, απέναντι σε πολύ σοβαρότερα επίδικα. Σε κάθε περίπτωση, η προσδοκία ενός νέου «αντιμπεριαλιστικού '74», με το λαό να διαδηλώνει ενάντια σε ΝΑΤΟ, ΗΠΑ και ΕΕ που δεν υπερασπίζονται και υπονομεύουν τα «εθνικά μας δίκαια», μόνο ως δείγμα απύθμενης μωρίας μπορεί να αντιμετωπιστεί. Τέτοιες διαδηλώσεις μπορεί πράγματι να υπάρξουν, μόνο που σ' αυτές οι σημαίες δε θα είναι κόκκινες, θα έχουν χρώμα βαθύ μπλε έως μαύρο...

Το βάρος της ευθύνης που επωμίζεται η ριζοσπαστική Αριστερά είναι πράγματι αντιστρόφως ανάλογο με τις σημερινές δυνάμεις και δυνατότητές της. Είναι όμως για αυτήν, η μεγάλη -και ίσως η τελευταία- ευκαιρία της. Και η μάχη, αν πραγματικά δοθεί, μόνο θετικά αποτελέσματα μπορεί να έχει. Σχετικά με το χαρακτήρα που θα πρέπει να αποκτά αυτή η μάχη, κατά την ταπεινή μου γνώμη, δυο είναι τα κρίσιμα ζητήματα: α) Πρόκειται για έναν αγώνα όχι για να επιβεβαιώσουμε την ταυτότητά μας αλλά για να τη διαμορφώσουμε, για να συνενώσουμε τον παραδοσιακό αντιμπεριαλισμό με τις σύγχρονες οικολογικές και

φιλοπροσφυγικές ευαισθησίες, για την ανάδυση ενός νέου αντικαπιταλιστικού περιεχομένου, β)
προσπερνώντας την ιδεολογίζουσα φλυαρία -στην οποία εμείς οι παλιότεροι είμαστε πολύ εθισμένοι- να
φτάσουμε σε ένα πρόγραμμα πολιτικών διεκδικήσεων:

ΟΧΙ ΣΤΙΣ ΑΟΖ ΚΑΙ ΤΗΝ ΟΙΚΟΠΕΔΟΠΟΙΗΣΗ ΤΗΣ ΑΝΟΙΚΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΑΣ
ΓΕΩΤΡΗΣΕΙΣ ΠΟΥΘΕΝΑ, ΑΠΟ ΚΑΝΕΝΑΝ